Súd:	Krajský súd Nitra
Spisová značka:	2Co/41/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu:	4312217893
Dátum vydania rozhodnutia:	03. 12. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Ján Vanko
ECLI:	ECLI:SK:KSNR:2014:4312217893.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Vanka a členov senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Medveckej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSŤ, s. r. o. so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpený Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/40/2013-86 zo dňa 18. decembra 2013, o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Nitra č. k. 19C/40/2013-101 zo dňa 3. februára 2014, takto jednohlasne

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

Odporcovi nepriznáva náhradu trov odvolacieho konania.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa po prejednaní veci na pojednávaní zamietol návrh navrhovateľa podaný dňa 28.09.2012, ktorým sa voči odporcovi domáhal zaplatenia sumy 917,87 eur ako náhrady škody a sumy 183,57 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er/323/2010.
Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 písm. a/ bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, § 41 ods. 1, 2 písm. c, d), i), § 44 ods. 1, 2 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov. Zo spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 14Er/323/2010 súd zistil, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podal súdny exekútor na súd dňa 28.04.2010, k čomu pripojil návrh na vykonanie exekúcie spísaný dňa 10.03.2010. Súd vyzýval dňa 10.05.2010 súdneho exekútora na predloženie zmluvy o úvere, ktorá bola súdu zaslaná dňa 24.06.2010, súd zamietol žiadosť o udelenie poverenia dňa 06.12.2010. Voči rozhodnutiu bolo podané oprávneným odvolanie, ktoré bolo vzaté späť a KS v Nitre odvolacie konanie zastavil. Uznesením zo dňa 30.05.2012 bolo exekučné konanie zastavené. Listom zo dňa 30.08.2010 sa oprávnený sťažoval na prieťahy v konaní. Súd prvého stupňa mal za to, že návrh navrhovateľa nie je predčasne podaný ani nárok navrhovateľa nepovažoval za premlčaný. Navrhovateľ sa domáhal náhrady škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15-dňovej lehote, resp. primeranej lehote, ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci

rozhodnutej v právnom vzťahu medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd prvého stupňa neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej, resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Vykonaným dokazovaním zistil, že exekučné konanie bolo vedené v čase účinnosti Exekučného poriadku, kde v § 44 ods. 2 je uvedené, že súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Zo slovného a logického výkladu uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku súd dospel k názoru, že lehota 15 dní sa vzťahuje len na rozhodnutie súdu, ktorým poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. V ďalšej vete je uvedené, že ak zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, žiadosť zamietne, kde však už nie je uvedená žiadna lehota na rozhodnutie. Takýto výklad je logický aj preto, že pokiaľ súd zistí, že návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore so zákonom, táto činnosť rozhodovacia si vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, čo si vyžaduje aj dlhší čas a jednak aj prípadné zadováženie listinných dôkazov potrebných pre rozhodnutie. Žiadosť o udelenie poverenia bola doručená súdu 28.04.2010 a súd rozhodol dňa 06.12.2010, ktorému rozhodnutiu však predchádzala žiadosť súdu o predloženie zmluvy o úvere. Súd tak rozhodol po 223 dňoch, a nie po 322 dňoch, ako je uvedené v návrhu navrhovateľa a teda podľa názoru súdu v konaní exekučný súd rozhodol v primeranej lehote a jeho postupom nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, keďže žiadosť o udelenie poverenia exekučný súd zamietol. Oprávnený podal v exekučnom konaní dňa 30.08.2010 sťažnosť na prieťahy v konaní, exekučné konanie bolo právoplatne zastavené. Žiadne konanie, v ktorom by boli konštatované prieťahy v konaní, sa neviedlo. Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmavaní práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny, súd poukázal na ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekučný súd je ex offo povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaoberá vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť -rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória i súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), teda z právneho hľadiska za neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, tak nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata. Ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybniť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Záverom uviedol, že neprihliadal ani na znalecký posudok č. 1/2013, ktorý si dal navrhovateľ vypracovať, nakoľko mal za to, že znalec riešil otázku právnu, ktorú je oprávnený riešiť súd a pretože súd dospel k záveru, že na strane odporcu konajúceho cestou exekučného súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, ďalej sa nezaoberal ani výškou majetkovej škody, ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ a to zodpovednosť odporcu za škodu. Z uvedených dôvodov preto súd prvého stupňa návrh v celom rozsahu zamietol a o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, pričom odporcovi, ktorý bol v konaní v celom rozsahu úspešný náhradu trov konania nepriznal, pretože si žiadne nevyčíslil a taktiež zo spisu mu žiadne nevyplynuli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonom stanovenej lehote navrhovateľ odvolanie. Odôvodnil ho tým, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal

navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ďalej namietal, že súd rozhodol v merite veci na základe „inšpirácie“ novou právnou úpravou obsiahnutou v ustanovení § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. V právnom štáte a osobitne v spravodlivom súdnom konaní nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, čo už došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Ak súd založil svoje rozhodnutie na takejto neprípustnej interpretácii, dopustil sa nesústredeného postupu, ktorý má dôsledok v nesprávnosti súdneho rozhodnutia a takéto rozhodnutie musí byť zrušené. Súd bol viazaný ustanovením § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom pred prijatím zákona č. 412/2012 Z. z. a nemohol interpretovať toto ustanovenie prostredníctvom ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. Súd svojim rozhodnutím aplikoval princíp priamej retroaktivity, čo je neprípustné. Súd vytvára konštrukciu, podľa ktorej je nárok navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy anulovaný značnou nedôveryhodnosťou údajov. Súd nemôže založiť odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Navrhovateľ nemal k dispozícii súdny spis exekučného súdu, a tak mohol niektoré skutočnosti len usudzovať a to podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Preto aj ako dôkaz označil exekučný spis a žiadal, aby boli použité v ňom obsiahnuté listiny. Samotná nedôveryhodnosť údajov nemôže nič zmeniť na fakte, že zo strany štátneho orgánu došlo k nesprávnemu úradnému postupu a to preto, že rozhodnutie nebolo vydané v zákonom ustanovenej lehote. Súd nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkom nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. V danom prípade zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorý je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľný. Exekučný súd rozhodoval o udelení poverenia na vykonanie exekúcie, s čím nemal nič spoločné rozhodcovský súd. Právna istota ohľadom riadneho výkonu exekúcie nemohla byť odstránená rozhodnutím rozhodcovského súdu, ale len súdu exekučného. Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Súd svojimi úvahami úplne neguje doposiaľ vytvorenú a stabilizovanú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, ktorá je základom štandardu ochrany základných práv v Európe, teda aj práva na spravodlivý súdny proces a osobitne práva na prerokovanie veci v primeranom čase. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžku konania ovplyvňujú mimosúdne faktory. Štrasburský súd tiež uviedol, že dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám článku 6 ods. 1, zahrňujúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Záverom uviedol, že navrhovateľ nechápe, aký môže mať na výsledok konania dopad skutočnosť, že súd vyjadril svoje presvedčenie o rozpore exekučného titulu so zákonom. Ide o prejav nesústredenej činnosti súdu, kedy súdy vyhodnocovali aj také skutočnosti, ktoré s predmetom konania nesúviseli. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odporca sa k odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd v Nitre, ako odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP s verejným vyhlásením rozhodnutia pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 156 ods. 3 OSP a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné. Preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, keď súd prvého stupňa dostatočne, správne a v potrebnom rozsahu zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

V danej právnej veci sa navrhovateľ podaným návrhom od odporcu domáhal náhrady majetkovej škody v sume 917,87 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v sume 183,57 eur, ktorá mu mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Levice v exekučnom konaní vedenom pod

sp. zn. 14Er/323/2010, spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote 15 dní. K vydaniu rozhodnutia podľa názoru navrhovateľa došlo s omeškaním viac ako 322 dní.

V danej právnej veci odvolacie dôvody navrhovateľa uvádzané v odvolaní plne nekorešpondujú s právnymi dôvodmi a skutkovými zisteniami, na ktorých je založené

napadnuté rozhodnutie, navrhovateľ dostatočne nerozlišuje medzi jednotlivými rozhodnutiami súdov a je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu tak aj procesnoprávnu oblasť a pri rozhodovaní je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania, keď podaním odvolania odvolateľ svojím dispozičným úkonom fakticky vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmavacej činnosti súdu, preto sa odvolací súd pri posudzovaní danej veci zaoberal len námietkami navrhovateľa z odvolania a procesným postupom súdu prvého stupňa predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či prípadne došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie výlučne oboznámením listín nachádzajúcich sa v spise, ako aj oboznámením exekučného spisu, ktorého dôkazu sa navrhovateľ dovolával, keď inak za odňatie možnosti konať pred súdom možno považovať iba odňatie práv spôsobené procesnou činnosťou súdu, nie opomenutím alebo pasivitou účastníka, ktorý sa pojednávania nezúčastní z vlastného rozhodnutia, resp. z ospravedlniteľného dôvodu, čím si sám zmarí možnosť realizovať na pojednávaní svoje procesné oprávnenia. Z tohto pohľadu súd prvého stupňa prejednal a rozhodol vec zákonným spôsobom, keď v súlade so zásadou kontradiktórnosti sporového konania umožnil účastníkom konania realizáciu ich procesných práv priznaných im Občianskym súdnym poriadkom. Navrhovateľ však nešpecifikoval žiadne skutočnosti, na základe ktorých malo dôjsť k odňatiu možnosti konať pred súdom, pričom ani odvolací súd žiaden takýto dôvod nevzhliadol. Navyše hoci podľa § 120 odsek 1, veta prvá OSP účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, podľa vety druhej citovaného ustanovenia, súd (teda nie účastníci) rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Preto ani nevykonanie navrhovaných dôkazov nemôže mať za následok odňatie možnosti konať pred súdom.

Odvolací súd je toho názoru, že podstata sporu účastníkov spočívala v tom, či pre rozhodnutie súdu o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie platila pätnásťdňová lehota, či postup exekučného súdu vykazoval znaky zbytočných

prieťahov a či navrhovateľovi vznikla z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu škoda a nemajetková ujma tak, že bola v príčinnej súvislosti s konaním exekučného súdu.

Z obsahu súdneho spisu Okresného súdu Levice vedeného pod sp. zn. 14Er/323/2010 vyplýva, že exekučné konanie v predmetnej veci začalo dňa 10.03.2010, kedy bol spísaný návrh na vykonanie exekúcie pred súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým. Žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010. O žiadosti o udelenie poverenia exekučný súd rozhodol po doložení dokladov oprávneným (kópie Zmluvy o úvere) a to uznesením č. k. 14Er/323/2010-19 zo dňa 06.12.2010, ktorým žiadosť súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zo dňa 31.03.2010, doručenú Okresnému súdu Levice dňa 28.04.2010 zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.12.2010. Voči predmetnému uzneseniu oprávnený podal odvolanie, ktoré však následne vzal späť, preto odvolací súd uznesením č. k. 11CoE/56/2011-46 zo dňa 30.06.2011 odvolacie konanie zastavil. Následne Okresný súd Levice uznesením č. k. 14Er/323/2010-52 zo dňa 30.05.2012 exekučné konanie zastavil. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 29.06.2012.

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného do 01.06.2010, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného

titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Proti tomuto uzneseniu je prípustné odvolanie.

Na základe citovaného ustanovenia § 44 odsek 2 Exekučného poriadku účinného v čase začatia predmetnej exekúcie je potrebné uviesť, že hoci predmetné ustanovenie stanovuje 15 dňovú lehotu, o ktorej navrhovateľ tvrdí, že nebola súdom dodržaná, táto lehota sa vzťahuje iba na rozhodnutie súdu, ktorým udelí poverenie súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie. Zákonodarca mal pri zohľadnení jazykového - gramatického, logického a systematického výkladu na mysli predovšetkým rozhodnutia súdu, ktorými tento „poveril“ súdneho exekútora vykonaním exekúcie. V prípade naplnenia podmienok pre rozhodnutie súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku, druhá veta) by uviedol, že súd je povinný rozhodnúť v určitej konkrétnej lehote. Neuvedením konkrétnej lehoty zákonodarca jasne prejavil svoju vôľu, že súd v prípade, ak zistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, nie je povinný rozhodnúť v tak krátkej lehote, ako v prípade „poverenia“, pretože pri zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia sa jedná o náročnejšie rozhodnutie, pri ktorom súd podrobuje žiadosť, návrh a exekučný titul vlastnému skúmaniu.

Žiadosť o udelenie poverenia bola teda exekučným súdom zamietnutá. Vzhľadom na záver prijatý odvolacím súdom, že 15 dňová lehota na zamietnutie žiadosti o vydanie poverenia neexistovala, nedošlo tak zo strany exekučného súdu k porušeniu jeho povinnosti vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Možno preto konštatovať, že exekučný súd rozhodol v primeranej lehote aj vzhľadom na to, že vyzýval oprávneného, aby doplnil listinné dôkazy, ktoré boli nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci a následne po doručení všetkých listín oprávneným, exekučný súd bez meškania rozhodol tak, že zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Teda k stavu právnej neistoty a k nesprávnemu úradnému postupu ani nemohlo dôjsť, v plnom rozsahu sa stotožňujúc s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Zároveň je potrebné uviesť, že nemohlo dôjsť k prieťahom v konaní, ktoré všeobecný súd nie je ani oprávnený konštatovať.

Teda navrhovateľ nepreukázal, že zo strany exekučného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu, teda k naplneniu základného predpokladu pre prípadnú zodpovednosť odporcu, preto nebolo potrebné sa zaoberať škodou a príčinnou súvislosťou. Naviac ak navrhovateľ nedisponoval spôsobilým exekučným titulom, nemohol mu takýto nulitný rozhodcovský rozsudok privodiť prospech a ak mu nemohol privodiť majetkový prospech v exekúcii, potom mu nemohla vzniknúť ani prípadná škoda nemožnosťou realizácie exekúcie.
K jednotlivým odvolacím dôvodom navrhovateľa Krajský súd v Nitre udáva nasledovné:

Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou navrhovateľa týkajúcej sa aplikácie novej právnej úpravy § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v znení zák. č. 412/2012 Z. z. Súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí citoval ust. § 9 ods. 1, ods. 2 len do novely prijatej zák. č. 412/2012 Z. z., t.j. v znení účinnom v čase podania návrhu na začatie konania. Z obsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že na daný právny stav správne aplikoval platnú normu, preto odvolanie navrhovateľa je v tejto časti nedôvodné.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní ďalej namietal, že súd založil odôvodnenie o zániku nároku na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom na nedôveryhodnosti údajov. Ako sám uviedol, nemal k dispozícii súdny spis a niektoré skutočnosti usudzoval len podľa sekundárnych prejavov, ktoré mali v realite. Súd prvého stupňa riadne vykonal dokazovanie najmä oboznámením sa s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v exekučnom spise, správne zistil skutkový stav a použil aj správny predpis, ktorý správne aj na daný prípad aplikoval. Svoje rozhodnutie teda nezaložil na uvedenom dôvode.

Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil ako vecne správny podľa § 219 ods.1 OSP.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť v lehote desiatich dní od nadobudnutia právoplatnosti uznesenia zaplatiť súdny poplatok za odvolanie, v sume 20 eur, ktorý vyrubil podľa položky č. 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov, zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v platnom znení.

Proti tomuto uzneseniu podal navrhovateľ v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré odôvodnil tým, že neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie. Podľa položky č. 7a sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z tejto definície spoplatneného úkonu, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. Podľa ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012. V danom prípade bol návrh navrhovateľom podaný pred 01.10.2012, konanie teda začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z. a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.09.2012. Do 30.09.2012 bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Na základe vyššie uvedených dôvodov navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie v celom rozsahu zrušil.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. Podľa odseku 4, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona, sadzba poplatku je uvedená v sadzobníku percentom zo základu poplatku (ďalej len "percentná sadzba") alebo pevnou sumou. Podľa odseku 2, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 8 ods. 1 citovaného zákona, poplatok za podanie návrhu alebo žiadosti, poplatok za uplatnenie námietky zaujatosti v konkurznom konaní alebo reštrukturalizačnom konaní podľa osobitného predpisu a poplatok za konanie o dedičstve je splatný vznikom poplatkovej povinnosti.

Podľa § 18ca citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa § 18cc citovaného zákona (prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 01. januára 2014), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 31. decembra 2013 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 31. decembra 2013, i keď sa stanú splatnými po 31. decembri 2013.

Odvolací súd k namietanej absencii odôvodnenia je toho názoru, že napadnuté uznesenie spĺňa požiadavku dostatočného odôvodnenia rozhodnutia z toho hľadiska, že toto uvádza dôvod uloženej povinnosti, ako aj jej výšku a taktiež určuje, podľa akej konkrétnej položky sadzobníka súdnych poplatkov bola predmetná povinnosť uložená. Uznesenie spĺňa podstatné náležitosti, ktoré zákon kladie na tento typ rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 OSP. Takýto rozsah odôvodnenia, priamo nadväzujúci na jeho výrokovú časť, postačuje na jeho dostatočné zdôvodnenie. V žiadnom prípade sa teda nemožno stotožniť s tvrdením navrhovateľa, že dôvody rozhodnutia možno hádať, ako to vyplýva z obsahu podaného odvolania. Súd zastáva názor, že v prípade takéhoto rozhodnutia nie je potrebná ďalšia samostatná časť rozhodnutia s nadpisom „odôvodnenie“, alebo odôvodnenie nasledujúce bezprostredne po výrokovej časti ako je tomu v danom prípade. Podstatou súdneho

rozhodnutia je totiž poskytovanie materiálnej ochrany dotknutých práv, nie prílišný formaliznus pri koncipovaní súdneho rozhodnutia.

Položka 7 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, časť I., Poplatky vyberané v občianskom súdnom konaní znie: zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom 20 eur. Predmetná položka bola do zákona vložená novelou - zákonom č. 286/2012 Z. z. od 01.10.2012 a doposiaľ nebola zmenená.

Taktiež námietka navrhovateľa, že spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, ale len žaloba, je nedôvodná s poukazom na zákon o súdnych poplatkoch a to najmä ustanovenia § 2 ods. 4 tohto zákona, podľa ktorého poplatníkom je ten, kto podal odvolanie, ustanovenia § 5 ods. 1 písm. a), podľa ktorého poplatková povinnosť vzniká podaním odvolania a s poukazom na ustanovenie § 6 ods. 2, podľa ktorého sa poplatok podľa rovnakej sadzby vyberá aj v odvolacom konaní vo veci samej. Teda navrhovateľom prezentovaný výklad vo svojom odvolaní je tendenčný a v rozpore so zákonom ako i so samotným zámerom zákonodarcu a viedol by v podstate k absurdnému záveru, že žiadne odvolacie konanie by nepodliehalo súdnemu poplatku, keďže poplatková povinnosť za odvolanie voči žiadnej žalobe/návrhu v sadzobníku súdnych poplatkov uvedená nie je. Neobstojí ani argumentácia navrhovateľa rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 39/2007, keďže súd prvého stupňa svojvoľne nerozšíril okruh úkonov podliehajúcich súdnemu konaniu, a správne na daný prípad aplikoval ustanovenia účinné v čase podania odvolania, teda v čase vzniku poplatkovej povinnosti.

Zároveň je nesprávne aj stanovisko navrhovateľa k aplikácii ustanovenia § 18ca zákona o súdnych poplatkoch riešiaceho určovanie poplatkovej povinnosti v konaniach začatých do 30.09.2012 (ako je tomu i v predmetnom prípade). Predmetné prechodné ustanovenia s cieľom predísť nežiaducej retroaktivite ustanovuje, že z úkonov navrhnutých alebo za konanie začaté (pričom, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni - § 6 ods. 2 zákona o súdnych poplatkoch) do 30.09.2012 sa vyberú poplatky podľa predpisov účinných do 30.09.2012 (kedy bolo konanie o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom oslobodené od platenia súdnych poplatkov) a to i keď sa stanú splatnými po 30.09.2012.

V danom prípade však úkon - odvolanie bol navrhnutý dňa 29.01.2014, preto správne súd prvého stupňa pristúpil k aplikácii právnej úpravy poplatkového zákona účinného v čase vzniku poplatkovej povinnosti. Keďže v danej veci ide o súdny poplatok (odvolacie konanie), pričom bolo podané po 30.09.2012 nešlo ani o úkon ani o konanie začaté do 30.09.2012, preto ak súd prvého stupňa vyrubil navrhovateľovi za podané odvolanie súdny poplatok podľa položky 7 písm. a) sadzobníka súdnych poplatkov jeho rozhodnutie je vecne správne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd aj napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd o trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní plne úspešnému odporcovi, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov neuplatnil a ani mu žiadne nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.